

Moment, naar Tølen er om at konkurrere. Tøleren troede, at det danske Skovbrug vilde være bedre tjent med Tølfrihed for Tø, da saa mulig Lyften til at bygge Tøhuse vilde stige.

Kammerherre Müller havde anført, at en Ophøvelse af Tølden vilde være ensbetydende med, at man forørede de skaanske Skovejere de danske Skoves Jordrente. Dette er urigtigt, thi Svenskerne ville ved en Ophøvelse af vor Tøtøld ikke saa en Øre mere for deres Tø. Vi ville derimod saa Tøret billigere, men det kan man ikke kalde at forøere Svenskerne noget.

En eventuel Tøldnedsættelse for Tø vil aldeles ikke gavne Sverrig. Priserne paa Tø ere meget lidt variable, og man løber efter Verdensprisen, der ansættes i Sterling eller Rmt. Vor Tøld vil som Følge heraf slet ingen Indflydelse saa paa Priserne i Sverrig. Derimod kunde det være, at Tølden paa høvlet Tø kunde saa en vis særlig Betydning. Svenskerne sætte nemlig Pris paa dens Ophøvelse eller Nedsættelse, og heri ligger et Moment, som maasse i et givet Tilfælde kunde saa en vis Betydning for os.

Endelig er anført, at vort Skovbrug begunstiger de smaa Erhverv, saasom Tø=skovbruget, men hertil skal bemærkes, at man ved disse er gaaet over til Fabriksvirksomheden.

Kammerherre Müller: Grosserer Frederiksen troede ikke, at det Tab, vort Skovbrug lider ved Kommunikationsmidlernes Udvikling, virkelig lides. Det er den praktiske Erfaring, der maa gøre sig gældende paa dette Punkt, og den udviser et stort Tab. Naar Grosserer Frederiksen henviser til, at vi ikke ere, som vi burde være, at vi f. Eks. ikke have Savværker omkring i Skovene, saa er Grunden hertil den, at vore Skove ere for smaa i Udstrækning. Man maatte regne med Skovenes Tilstand, saaledes som den blev skabt ved Fredningsloven af 27de September 1805, der medførte, at Skovene bevaredes, men tillige at de ere stykkede ud i meget smaa Dele. Grosserer Frederiksen gjorde dernæst gældende, at vi havde en meget betydelig Beskyttelse ved at sælge til Forbrugerne direkte. Hertil skal bemærkes, at det samme er Tilfældet for de svenske Skovbrugere, thi efterat Dampfærgeren er kommen, importere ikke Tømmerhandlerne, men svenske Skovbrugere, Bogsladninger Tømmer direkte til Sjælland og Sylland og gaa altsaa aldeles udenom vore Tø- eller Tømmerhandlere. Der er ikke Tale om andet, end at vi kun ere beskyttede ved Tølden. Skovbrugets naturlige Beskyttelse er ophævet ved Dampfærgetrafikken. Der bruges en Del Tø til Papirmasse, men dog kun Halvdelen af det indenlandske Forbrug, da vort Tø har nogle Naturfejl, der gør det mindre anvendeligt.

Grosserer Frederiksen havde gjort Indsigelse mod hans Bemærkning om Jordrenten, men havde derved ikke tænkt paa, at efter Dampfærgens Etablering store Masser af Brænde udføres fra Sverrig til Danmark uden at passere vore Tømmerhandlere. En Skovejer fra Skaane havde, forinden Dampfærgetrafikken mellem Helsingborg og Helsingør endnu var etableret, udtalt, at naar først Dampfærgeren kommer, skal det danske Skovbrug blive lige frem „masjet“ af den svenske Masseindsørsel. Dette er for Brændets Bedkommende blevet Tilfældet, thi ikke alene er Prisen paa vort Bøgebrænde i de senere Aar faldet betydeligt, men i de nordsjællandske Skove henstaa store Partier Brænde, til hvilke man endnu ikke har fundet nogen Køber. Det forholder sig ganske rigtigt, som af Grosserer Frederiksen bemærket, at vore Smaaindustrier maa vige for Fabriksvirksomheden, men dette er dog kun Tilfældet i Byerne, derimod ikke paa Landet.

Tømmerhandler Hammer: Det har ved Tøhandlerforeningens Forslag (Bilag 110) været Meningen mindre at præcisere Tølsatserne, men særlig Udskillelsen. Han vilde bemærke, at han var mere Tømmerhandler end Tøhandler og altsaa som Tømmerhandler stod mere upartist overfor Forslaget. Grosserer Frederiksen havde anset over at Udskillelsen efter Forslaget vilde berede praktiske Vanskeligheder ved Drægtighedsfortøldningen. Dette troede